

Olivia

Er was eens een lief vampiermeisje genaamd Olivia die met haar ouders op aarde leefde. Verhalen over mensen werden de vampierkinderen met de paplepel ingegeven, zoals mensen hun kinderen sprookjes voorlazen.

‘Mama, wanneer mag ik naar de mensenwereld?’ Olivia’s stem klonk smekend, haar grote ogen keken onschuldig omhoog. Haar moeder slaakte een diepe zucht en aaide over haar hoofd.

‘Geduld, mijn lief, klein meisje.’ Haar blik dwaalde af naar buiten, waar het zo donker was dat je er geen hand voor ogen zag. Tenminste, als je een mens was. Vampieren, net als Olivia, hadden uitstekend nachtzicht en een nog beter gehoor. Olivia hoorde al jaren de verhalen over de gevaarlijke mensenwereld, waar ze gek waren op vampieren.

Op school vertelde de juf verhalen over vampierkinderen die stiekem de mensenwereld waren ingegaan en waar vervolgens nooit meer iets van vernomen was. Ze zouden met huid en haar zijn opgevreten door de monsters die mensen werden genoemd. De eerste keer dat Olivia zo’n verhaal gehoord had op school was ze dagen van slag geweest. Haar ouders waren ten einde raad en besloten de vampierdokter te raadplegen. Na enig aandringen had Olivia toegegeven dat ze doodsbang was voor het verhaal van de juf. Haar ouders hadden het verhaal wat genuanceerd, zodat de angst voor de mensenwereld uiteindelijk was omgeslagen in een nieuwsgierigheid die ze tot de dag van vandaag nog steeds had. Iedere dag startte Olivia met dezelfde vraag. Ze hoopte dat haar ouders eindelijk zouden toegeven en ze naar de grote, boze mensenwereld mocht gaan.

Olivia was een achtjarig vampiermeisje en een blik op haar lieve gezichtje deed zelfs de meest angstaanjagende vampier watertanden. Ze was werkelijk om op te vreten. De mensen leefden zo’n duizend kilometer van de vampierwereld vandaan. Sinds de aarde honderd jaar geleden onbewoonbaar was geworden door de vele virussen die de mensenwereld teisterden, hadden de mensen hun toevlucht gezocht tot een andere planeet. Deze virussen hadden geen effect op vampieren, waardoor het het enige volk was dat op aarde kon overleven.

Nu Olivia niet meer bang was en ze niets liever wilde dan die monsterlijke mensen in het echt zien, kon de tijd niet snel genoeg voorbij gaan. Daarom had ze een plan bedacht.

Op een avond, nadat ze haar huiswerk had gemaakt en de andere taken volbracht had die op haar lijstje stonden, ging ze uit zichzelf naar bed. Haar moeder keek haar met opgetrokken wenkbrauwen na en haalde tenslotte zuchtend haar schouders op. Eenmaal op haar kamertje, waar alles zwart en rood was, haalde ze onder haar bed haar met zorg ingepakte koffertje tevoorschijn. Gelukkig had ze niet veel nodig. Tijdens haar lange reis was het van belang dat ze voldoende bloed binnenkreeg. Ze had een voorraadje bloed meegesmokkeld en in haar koffer verstopt. Doordat vampieren de nog enig overgebleven soort op aarde was, was er een kunstmatig bloed ontwikkeld waarin bestanddelen van mensenbloed zaten. Zo hadden vampieren geen mensen meer nodig om te overleven.

Olivia was klaar voor de lange reis. Gezonde spanning kriebelde in haar buik. Ze had bedacht dat ze over een paar dagen weer thuis zou zijn en had een envelop klaargelegd met een briefje waarin ze uitlegde waar ze naartoe was en hoelang ze weg zou blijven. Dat ze vooral niet ongerust en boos moesten zijn.

De reis verliep vlot, al was het erg vermoeiend voor een vampierkind om zover te vliegen. Haar vlieginstinct bracht haar gelukkig snel op de juiste plek.

Verwonderd keek ze om zich heen en concludeerde dat het er hier niet veel anders uitzag als in haar wereld. Al deed het felle licht pijn in haar ogen. Ze zag grote, witte huizen, bomen en struiken en hoge hekken om alles goed af te schermen. Net toen ze nieuwsgierig wat dichterbij naar zo’n wit huis wilde lopen, greep iemand haar van achteren vast. Ze kon niet gillen, omdat een koele hand over haar mond

werd geplaatst. Haar eerste impuls was om haar vlijmscherpe hoektanden in die hand te laten verdwijnen, tot ze een zachte, lieve stem in haar oor hoorde fluisteren:

‘Sst, niet gillen, ik ben een vriend.’

Iets in die stem stelde haar gerust en ze liet haar armen slap langs haar kleine lijf hangen en liet zich gedwee meevoeren door de onbekende tot ze in een donker steegje waren beland. Haar oppervlakkige ademhaling versnelde.

‘Ik zie dat jij niet van hier bent. Je witte huid, je donkere kleren en de felle blik in je bloeddorlopen ogen. Je bent een vampierkind. In onze wereld zijn die veel waard.’ De net nog zo vriendelijke stem klonk opeens een stuk valser en Olivia twijfelde aan haar inschatting over de vreemde.

‘Kom maar met mij mee. Ik breng je naar een veilige plek.’

De onbekende, die onherkenbaar was door een muts die het hele hoofd bedekte, wenkte haar om hem te volgen. Olivia aarzelde, maar de vreemdeling trok hard aan haar mantel. Olivia’s hoektanden kwamen als vanzelf tevoorschijn en ze stond klaar om de aanval in te zetten, toen plots een bekende stem zei:

‘Laat haar onmiddellijk los.’

Het was haar vader die dreigend tussen hen in kwam staan. Opluchting stroomde door haar kleine lijf.

‘Ik, ik, ik wilde haar beschermen, echt. Ik was niets slechts van plan.’ Geïntimideerd door het imposante postuur van haar vader, wankelde de onbekende naar achteren en verloor daarbij het evenwicht. Onhandig viel hij op de grond, zijn handen beschermend omhoog gewend.

‘Ja ja, dat zal best. Laten we niet afwachten wat er kan gebeuren door hier nog een minuut langer te blijven. Kom meisje, we gaan naar huis.’

Zonder verder acht te slaan op de vreemdeling vloog het tweetal weg en arriveerde na een vermoeiende en stille reis thuis.

‘Dat was levensgevaarlijk, Olivia. De verhalen over de mensen zijn waar. Ik ben blij dat het goed is afgelopen en hoop dat je zoiets nooit meer zult doen.’

Olivia knikte ademloos en tranen blonken in haar ogen. Ze zou nooit meer terugkeren naar de mensenwereld. Ze had genoeg avonturen beleefd voor haar hele vampierleven.